Siyasal İslam ve Türkiye Müslümanlarına Etkisi

Tarık Ebu Abdullah

24 Oca, 2019

https://ilimvecihat.com

بسم الله الرحمن الرحيم

Siyasal İslam tabiri iki kelimeden mürekkeptir. İlki Siyaset ve diğeri İslam'dır. Bu yazının bahis edeceği konu bu olacak inşallah... Siyasal İslam... Yani Siyaset lafzını İslam lafzına sıfat kılarak. Ama İslam'ın Siyasete sıfat olması... Bu başka bir şeydir. İkisini karıştırmamak gerekir. Zira iki ıstılah arasında esasi farklar vardır. Sonuncusu, yani *"İslami Siyaset"* hak ve meşru iken ilki, yani *"Siyasal İslam"* batıl ve İslam dininin temel esaslarına muhaliftir.

Aradaki farkı anlamak için iki meselenin izahı lazım gelir: Siyaset kelimesinin aslı ve Siyasal İslam tabirindeki siyasal kelimesinin menşei.

Birinci mesele: Siyaset kelimesi aslen Arapça olup سَـــــــــــاسَ *(sêse)* fiiline masdardır. Aslı سوس dir, vav ile. İbni Manzur *(rahimehullah)* şöyle der: *"*السَّوْسُ *(es-Sevs) riyasettir. Kişi birilerine baş olduğu zaman* سَاسُوهُم سَوْساً *(sêsûhum sevsen) denilir.* سَاسَ الْأَمْرَ سِيَاسَة *(sêse'l-emra siyâseten) işi üstlendi denilir. Ve* سُوِّسَ فُلانٌ أمْرَ بَنِي فُلان *(suvvise fulânun emra beni fulân) yani onların siyasetleriyle mükellef oldu denilir. Ve kişi insanların işlerine hâkim (yönetici) kılındığı zaman* سُوِّسَ الْرَجُلُ أمُورَ النَّاس *(suvvise'r-raculu umûra'n-nâs) denilir. Ve hadiste İsrail oğullarının peygamberleri siyaset ederlerdi* (يَسُوسُهُم)*, yani işlerini tevelli ederlerdi gelmiştir. Aynı emîrler ve valiler halkın işlerini tevelli ettikleri gibi."*

Ve el-Feyyûmi *(rahimehullah)* şöyle der: *"*سَاسَ زَيْدٌ الْأَمْرَ يَسُوسُهُ سِيَاسَةً *(sêse Zeyduni'l-emra, yesûsuhu siyâseten) yani o işi tedbir etti ve üstlendi."*

Binaenaleyh lügatte siyaset mutlak manada yönetmek demektir.

Şeriat ise bu manayı vahiyle yönetmek olarak takyid etmiştir: İmam el-Buhari *(rahimehullah)*'ın tahriç ettiği hadiste Ebu Hureyre *(radıyallahu anhu)* Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve alihi vesellem)*'in şöyle buyurduğunu söylemiştir:

كَانَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الأَنْبِيَاءُ كُلَّمَا هَلَكَ نَبِيٌّ خَلَفَهُ نَبِيٌّ وَإِنَّهُ لاَ نَبِيَّ بَعْدِي وَسَيَكُونُ خُلَفَاءُ

"Beni İsrail'i peygamberleri yönetirdi* (تَسُوسُهُم)*. Bir nebi öldüğünde ardından bir nebi gelirdi. Şüphesiz ki benden sonra nebi olmayacaktır, halifeler olacak."

Hadisin ifade ettiği gibi şeri manasıyla siyaset vahye dayanma

mecburiyetindedir. Zira Beni İsrail'i yöneten nebiler halkı elbette semadan nazil olan vahiyle yönetiyordu. Nebilerin sonuncusu olan Muhammed *(sallallahu aleyhi ve alihi vesellem)* de halkını semadan nazil olan vahiyle yönetiyordu. Ondan sonra nebi yoktur ancak onun *(sallallahu aleyhi ve alihi vesellem)*'in ardından gelen yöneticiler vardır. Binaen aleyh *(sallallahu aleyhi ve alihi vesellem)*'in beyan ettiği şeriatla hükmetme mecburiyetindedirler.

Bunun için İslam'da siyaset var mıdır diye sorulsa denilir ki: Elbette, bilakis siyaset İslam'a mahsustur. Zira hüküm Allah'a mahsustur. Ondan başka hükmetme salahiyeti olan yoktur. Emretmek ve nehyetmek O'na mahsustur. Bu da İslam şeriatıdır. Bunun için İslami siyaset, yani İslami yönetim elbette doğru ve haktır, bilakis tek doğru ve hak olandır. Ulemanın Şeri Siyaset olarak isimlendirdikleri de budur. Yani Kuran ve Sünnet'e mesnet olan ve Kuran ve Sünnet'i kaim ve hâkim kılan yönetim, onun hali ve meşru yollarıdır. Bu mevzuda İslam uleması çok telif etmiştir. Kimisi fıkıh kitaplarında bab olarak kimisi de müstakil kitaplar olarak. Dünya yönetimi İslam şeriatı ve İslam şeriatı dünya yönetimi olduğu hususunda Müslümanlar asla ihtilaf etmemiştir. Bilakis insanların işlerini idare etmek için şeri yönetimin nasb edilmesi icma ile acilen vaciptir.

Ebu'l-Hasan el-Maverdi *(rahimehullah*) şöyle der: *"İmamı (halifeyi) akdetmek icma ile vaciptir."*[1]

Ve Muhammed eş-Şirbini el-Hatib *(rahimehullah)* şöyle der: *"İmamlığın (halifeliğin) akdedilmesi farzı kifayedir. Nitekim ümmet için dini ikame eden, sünneti muzaffer kılan, mazlumun hakkını zalimden alan, herkes için tüm hakları hikmet ile koruyan bir imamın varlığı zorunludur."*[2]

Ve Ebu Abdullah İbnu'l-Ezrak el-Ğırnati *(rahimehullah)* şöyle der: *"Bu şeri vacibin, yani imamı naspetme yönünde vacipliğin hakikati, dini ve din ile dünya siyasetini korumada Şari'yi temsil etmesine döner. Bu niyabeti itibariyle bu makam hilafet ve imamlık olarak isimlendirilmiştir. Zira mahlûkatın varlığında maksut olan dindir, yalnız dünya değil."*[3]

Ama İslam ümmetinin daha evvel görülmemiş dalalete düştüğü miladi 20. asırda el-Ezher şeyhlerinden biri olan Ali Abdurrâzık dinde dünya siyasetinin olmadığını iddia eden *"el-İslamu ve Usûlu'l-Hukm"* adlı kitabını yazdı. Ali Abdurrâzık'ın ortaya attığı bu görüşü ona muasır olan ulema şiddetle reddetti. El-Ezher'de 25 kişilik bir ulema heyeti toplandı ve onu mahkeme etti. Karar olarak onu oy birliği ile âlimler zümresinden ihraç ettiler. Buna ilaveten kadılıktan atıldığı gibi her türlü dini ve dünyevi faaliyetten de men edildi. Hatta Muhammed Şâkir, Muhammed Reşîd Rıza, Yusuf ed-Decvi ve

Muhammed Buhayt el-Mutîi gibi bazı âlimler yazdığı kitabından ötürü onu tekfir edip riddet hükmünü vermişlerdir. Bu görüşün nerden geldiğini ve nelere sebep olduğunu yazının devamında zikredeceğim inşallah. Şimdilik bizim için önemli olan bu fikrin, yani İslam'ın insanların dünya işlerini idare etmemesi fikri veya başka bir ifadeyle İslam'da siyasetin olmaması fikri 20. asra kadar Müslümanlar arasında var olmamasıdır ve asla kabul görülmediğidir. Bilakis İslam ümmeti 20. asırda laiklik ve Siyasal İslam bataklığına düşünceye kadar daima İslam şeriatını en üst idari nizam olarak kabul etmiştir.

Siyasal İslam'ın siyaset kelimesinin bu manasıyla *(Arapçada yönetmek manasıyla)* alakasına gelince, derim ki: Siyasal İslam'ın siyasetin kelime manasıyla hiçbir alakası yoktur. Zira Siyasal İslam'ın tabiatında yöneticilik yoktur. Siyasal İslam yöneten bir ideoloji değildir. Bilakis zalim sistemin içerisinde *"din özgürlüğü"* ve *"ifade özgürlüğü"* gibi *"temel insan haklarına"* dayanarak yönetime karşı muhalefetçi bir ideolojidir. Evet, hedefi iktidar olmaktır lakin iktidara gelince davasını üzerine bina ettiği bu özgürlükleri koruma ve destekleme mecburiyetinde olduğu gibi muhalefetini üzerine kurduğu bütün İslami davalarını de terk edip itiraz ettiğini de kendisi yapma mecburiyetinde olur. Muhalefetteyken kapitalist, faizci iktisat sistemini, fesat ve fuhuşu yayan kurumları, dine ve peygambere küfreden ve alay eden çevreleri, dünya Müslümanlarını katleden devletleri ve onlarla ittifakları redderken iktidar olunca bunlarla beraber olmaya ve onların da menfaatlerini yönetmeye mecbur olurlar. Dolayısıyla Siyasal İslam küfrün hâkimiyeti cihetinden hiçbir şey değiştirmemektedir. Sadece kâfir, zalim iktidarın Müslüman ferdin ibadet hayatında koyduğu engelleri hafifletmektedir. Mesela Türkiye'de var olan laik ve kapitalist sistemin hâkimiyeti açısından AKP'nin yaklaşık 17 seneden beri tek başına iktidar olmasına rağmen ne değişti? Laiklik mi kalktı? Egemenlik kayıtsız, şartsız milletindir düsturu mu yıkıldı? Çoğulcu demokratik parlamenter sistem mi değişti? Faiz mi kalktı? Genel evleri mi kapatıldı? Atatürkçü eğitim sistemi mi kalktı? Ve ve ve… Ne değişti? Hiçbir şey değişmedi! Ama bireysel *(dini)* hak ve özgürlükler açısından bir hafifleme oldu muhakkak. Ama aynı hafifleme ateist ve eşcinsel için de oldu.

İkinci mesele: Yukarıda geçtiği gibi siyasetin İslami, şeri olması doğrudur, bilakis zorunludur. Ama İslam'ın siyasi olması asla İslam örfünde yoktur. Zira yönetici *(siyasi)* olan veya yönetici olmayan *(siyasi olmayan)* bir İslam yoktur. Bilakis İslam zatında yönetimdir *(siyasettir)*. Kulun Rabbiyle ilişkisini yönettiği gibi, kullar arası ilişkileri ve kul ve idare arası ilişkileri de yönetir. Dolayısıyla Siyasal İslam tabiri muhdes ve batıl bir ıstılahtır. Siyaseti başkasına sıfat olarak getirmek İslam fehminde ve örfünde aslen yoktur. Bu nazarın menşei ecnebidir… Eski yunanlardan gelmedir. Siyasal İslam tabirindeki siyasal

kelimesi, manasını eski Yunanca olan politiké'den almıştır. Politiké eski Yunanca da sıfat olup *"devlet yönetme sanatı"* manasına gelmektedir. Ve sıfat olduğu için mevsufa ihtiyacı vardır. Çünkü sıfat mevsufta kaim olan manadır. Dolayısıyla asla mevsuftan hali olamaz ve doğrudan onunla ilişkilidir. Şu halde devlet yönetme sanatı manasına gelen politikanın sıfat olacağı bir bünyeye ihtiyacı vardır. Yani buna göre devlet yönetimi özgürlükçü veya tutucu veya barışçı veya savaşçı veya demokratik veya komünist veya liberal veya da İslami olabilir.

Şu halde yunan kökenli siyaset tabiriyle şu terkipler mümkündür: Siyasal özgürlükçülük, siyasal milliyetçilik, siyasal devrimcilik, siyasal tutuculuk veya siyasal İslamcılık.

Ama dinimizde vaz edilmiş siyaset Arapçadır ve sıfat değil mevsuftur. Yani Arapça kökenli siyaset tabiriyle yukarıda misal verdiğim terkipler ancak şöyle mümkündür: Özgürlükçü siyaset, milliyetçi siyaset, devrimci siyaset, tutucu siyaset veya İslami siyaset.

Şimdi, burada önemli olan husus şudur: Yukarıda dediğim gibi İslam, siyaseti *(yönetimi)* sadece kendisi için kabul eder. Kendisinden başkası için katiyet ve sarahat ile reddeder. Dolayısıyla İslam'a göre özgürlükçü siyaset, milliyetçi siyaset, devrimci siyaset, tutucu siyaset veya herhangi başka bir siyaset yoktur. Sadece İslami, şeri, sırf Kuran ve Sünnet'e mesned olan siyaset vardır.

Allah *(Subhanehu ve Teâlâ)* şöyle buyuruyor:

إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ

"Hüküm sadece Allah'a aittir" *(Yusuf 40)*

أَلا لَهُ الْخَلْقُ وَالأَمْرُ

"İyi bilin ki, yaratmak da emretmek de sadece O'nundur" *(el-Araf 54)*

وَلا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا

"O kimseyi hükmüne ortak yapmaz" *(el-Kehf 26)*

Ve ibni Âmir kıraatinde **وَلا تُشْرِكْ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا** ***"Kimseyi hükmünde Ona ortak koşma"*** şekliyle rivayet gelmiştir. İbni Âmir kıraati yedi mütevatir kıraatlerden biridir.

İslam’ın siyasallaşması

Yukarıda zikrettiğim gibi aslen böyle bir ifade batıldır. Çünkü İslam için *“yönetici”* veya *“yönetici değil”* ayırımı asıl itibariyle yoktur. İslam yönetimdir ve tek yönetimdir. Asla kendisiyle beraber ikinci bir yönetimi kabul etmez. Ama Siyasal İslam’ın hakikatini izah edebilmek için ve bu batıl anlayışın muhdes ve ecnebi olduğunu ifade etmek için başlığı böyle attım. Zira 20. asra kadar Müslümanlar İslam Şeriatından gayri bir yönetim biçimi bilmedikleri gibi kabul etmemişlerdir de. Ama 20. asırda öyle bir şey oldu ki, birileri İslam’ı *“siyasallaştırmaya”* çalıştılar. Ama ne manada siyasallaştırma? Dinen vaz edildiği manada değil. Bilakis eski yunanların kullandıkları manada… Yani İslam’ı mevcut yönetime uygun bir sıfat yapmaya çalıştılar.

İslam’ın en temel esaslarını hedef alan bu saldırı, ameli ve fikri olmak üzere iki cihetten gerçekleşti:

Ameli cihetten, Ankara’daki Kemalist rejim 1924 de Hilafeti ilga etti. Yaptığını İslam âlemine izah mahiyetinde TBMM *“İslam’da Ümmetin (halkın) Otoritesi”* adlı bir risale yayımladı. Kemalist Türkiye’nin ameli olarak başlattığı bu hamlenin fikri altyapısını ise el-Ezher şeyhlerinden ve kadı olan mısırlı Ali Abdurrâzık oluşturdu. O yukarıda geçtiği gibi h.1344/m.1925’de *“el-İslamu ve Usulu’l-Hukm” (İslam’da İktidarın Asılları)* adını verdiği bir kitap yazdı. Yukarıda söylediğim gibi bu kitaba Müslümanlardan büyük tepki geldi. Zamanın büyük uleması bu kitaba reddiyeler yazdılar. El-Ezher’den 25 âlim Ali Abdurrâzık ve kitabını mahkeme etmek için özel toplandılar ve kitabı men ettiler ve Ali Abdurrâzık’ı ulema zümresinden çıkarıp faaliyetten men ettiler.

Ali Abdurrâzık’ın kitabında ispat etmeğe çalıştığı öne çıkan hususlar şunlardır:

1. Hilafetin İslam dininde aslı yoktur.

2. Kuran ve Sünnet’te İslam ulemasının hilafet olarak şartlarını beyan ettiği, tavsif ettiği ve tahdit ettiği muayyen yönetim biçimine delil yoktur.

3. Bilakis Kuran ve Sünnet, Allah’a, Rasulüne ve yönetimi elinde tutana itaat etmeyi emrediyor.

4. İslam şeriatı sırf kul ile Rabbi arasındaki ilişki için nazil olmuştur. Kullar arası ilişkileri ve halkın genel işlerini tedbir etmek için değil.

Ali Abdurrâzık’ın kitabında ispat etmeye çalıştığı bundan başka çok batıllar vardır ama bizim için burada önemli olan kitabın iddia ettiği ana fikirdir ki şudur:

Kuran Müslümanların işlerini idare edecek, menfaat ve maslahatlarını koruyacak siyasi bir yönetimi ve hükümeti zorunlu görmektedir. Ancak bu yönetimin İslam'ın esaslarına dayanma mecburiyeti yoktur bilakis İslam Müslümanları kendilerine en uygun yönetim şeklini seçmekte serbest bırakmıştır.

Kitabın son kısmında *"Dinde hilafet yoktur"* başlığı altında şöyle diyor:

"Gerçek şu ki Müslümanların hilafet diye bildikleri bu kurumdan İslam dini beridir. Hilafetin dini işlerle, yargı, iktidar ve devlet işleriyle hiçbir alakası yoktur. Bilakis bu işler tamamıyla siyasidir. Dinin bu işlerle hiçbir alakası yoktur. Din bunları ne kabul eder ve ne de reddeder. Ne emreder ve ne de yasaklar. Bilakis bu işleri tamamıyla bize bırakmıştır. Ta ki biz bu işleri yürütmekte aklın otoritesine, milletlerin tecrübelerine ve siyasetin kurallarına başvuralım.

Bu aynı İslam ordusunun tedbir edilmesi gibi, şehirlerin ve sınırların imar edilmesi, divanların düzenlenmesi gibidir. Bu işlerin de dinle hiçbir alakası yoktur. Bilakis bu işler akla, tecrübelere, harp kurallarına, mühendislik ve bilirkişilere döner.

Dinde Müslümanları diğer milletlerle bütün siyasal ve sosyal alanlarda yarışmaya girmekten hiçbir şey men etmiyor. Ve bugüne kadar boyun eğdikleri ve dayandıkları bu köhnemiş sistemi yıkmayı da dinde hiçbir şey men etmiyor. Bilakis daha hayırlı bir nizam tesis etmek için iktidarlarının temellerini ve devletlerinin düzenini insan aklına ve milletlerin tecrübelerine göre şekillendirmelerinde hiçbir mani yoktur."[4]

Burada özellikle görülmesini istediğim bazı hususlar vardır:

Birinci husus: Ali Abdurrâzık'ın kitabıyla ispat etmeye çalıştığı dinsiz devlet görüşü daha evvel İslam ümmetinde hiç görülmemiş bir görüştür. Ankara'da oturan Kemalist rejimin TBMM'si hilafeti ilga ettiğinde yayımladığı kitapçık bu görüşü ilk ortaya atmıştır ama bu kitapçığa zaten Müslümanlar tarafından itibar edilmemiştir. Çünkü birincisi içerik itibariyle yetersizdi ve ikincisi Ankara hükümeti fiilen hilafeti kaldırmıştı. Atatürk ve Kemalistlerin Müslümanlar indinde zaten bir itibarı kalmamıştı. Ama el-Ezher ulemasından ve kadı olması hasebiyle Ali Abdurrâzık'ın yazdığı bu kitap Müslümanların dikkatini çekti. Dini ve ilmi bir taraftan yazılmıştı ve bu görüşü ilmi bir üslupla ispat etmeye çalışıyordu. Dolayısıyla İslam âleminde yazılmış, kendini dinden soyutlamış, İslam şeriatını sırf kul ve Rabbi arası ilişki olarak tanımlayan ve dini devlet idaresiyle hiçbir surette ilişkilendirmeyen laik devleti tanımlayan ilk kitap budur. Başka bir ifadeyle İslam'ı yönetici olmaktan çıkarmış ve yöneticiye

sıfat yapmış olan ilk kitap budur. Yönetici Rabbi'yle ilişkisinde Müslümandır ve İslam şeriatına itaat etme mecburiyetindedir. Zira İslam şeriatı sadece bunun için nazil olmuştur ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi vesellem)*'in görevi de sadece bu şeriatı tebliğ etmekten ibaretti. Ama Müslümanların dünya işlerini yönetmek, yürütmek, yargı, insanlar, devletler ve dinler arası ilişkiler ve hatta toplumsal din işlerini tedbir etmekte yönetici özgürdür. Menfaate ve maslahata en uygun şekilde yönetmeye mecburdur. Bu hususta istifade etmesi ve dayanması gerektiği kaynak insan aklı, kim olursa olsun milletlerin tecrübeleri ve milletler arası kabul görmüş siyaset kurallarıdır. İşte bu siyasal İslam'ın İslam tarihinde görüldüğü ilk halidir.

İkinci husus: Siyasal İslam asıl haliyle laiktir ve muhalefet olsun iktidar olsun laiklik ilkesinden asla ayrılmaz. Çünkü siyasal İslam ideolojisinin bina ettiği esas, yönetimde din ve dünya işlerinin ayrılmasıdır. Siyasal İslam'a göre din, kul ve Rabbi arasındaki ilişkiyi tanzim eden ferdi ibadetlerden ibarettir. Ama dünya işlerinde dinin asla müdahalesi yoktur. Ali Abdurrâzık'ın tesis ettiği siyasal İslam ideolojisine göre Allah hayatın tüm alanlarına hükmeden bir şeriat inzal etmemiştir. Bilakis Kendisiyle manevi bağın kurulmasını irşad eden, sırf manevi bir şeriat vahyetmiştir. Dünya işlerine gelince, Müslümanların dünya işlerini kendileri idare etmelerini, yargı, talim, iktisat ve diğer hayat alanlarını hallerine ve maslahatlarına uygun kendileri belirleyip düzenlemelerine teşvik etmiştir. Allah dünya işlerini tamamıyla insanların kendi iradelerine bırakmıştır. Menfaat ve maslahat gördüklerini celbetmek için en uygun kabul ettikleri araçları seçmekte özgürdürler. Din dünya işlerini düzenlemek için gelmediği için dünya işlerinde görüşü yoktur. Nitekim yukarıda dediği gibi *"Din bunları ne kabul eder ve ne de reddeder. Ne emreder ve ne de yasaklar. Bilakis bu işleri tamamıyla insana bırakmıştır. Ta ki insan bu işleri yürütmekte aklın otoritesine, milletlerin tecrübelerine ve siyasetin kurallarına başvursun".*

Siyasal İslam ideolojisindeki laiklik anlayışı budur. İslami yönetim idareye ve dünya işlerini tedbir etmeye dini karıştırmaz ama yönetimi oluşturan fertler özel hayatlarında Müslüman olarak İslam şeriatına itaat edebilirler. Halkı da dini hayatlarında dini vecibelerine itaatkâr olmakta teşvik ederler.

Siyasal İslam'ın İslam milleti için ne kadar tehlikeli olduğunu anlamak bu itikatlarını anlamaktan geçiyor. Siyasal İslam köküne kadar laiktir ama seküler ve lâdini değildir. Türkiye halkının çoğu bu itikatları temyiz edemiyor ve dolayısıyla Siyasal İslam'ın laik olduğunu kabul edemiyorlar. Çünkü laikliği sadece lâdini haliyle biliyorlar. Bilahare Siyasal İslam'ı doğru zannediyorlar, destekliyorlar ve kendilerine yol ediniyorlar.

Şu iyi anlaşılmalı, asıl itibariyle siyasal İslam seküler değildir, lâdini hiç değildir. Ama laiktir. Ve bugünkü haliyle seküler de oldu.

Laiklik, sekülerlik ve lâdinilik. Hepsi birbirine çok yakın ve iç içe giren kavramlar olsa da her biri ayrıdır.

Laiklik en basit ifadeyle din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılmasıdır.

Sekülerlik ise en basit ifadeyle dinin etkisini ve kişinin uhrevi yönelişini günlük hayatından uzaklaştırmaktır ve farklı dinlere mensup olan kişilerin iktidar karşısında eşit olmalarıdır.

Lâdinilik ise dinin tamamıyla nefyedilmesi, yönetimin ve halkın dinsizleştirilmesidir.

Buna binaen Siyasal İslam elbette laiktir. Zira dinin devlet işlerine hiçbir surette müdahil olmayacağını savunuyor. Ama asıl haliyle seküler değildir. Çünkü dini kul ile Rabbi arasında vasıl olarak kabul ediyor ve kendi özel hayatında Rabbi'nin buyruklarına itaat etmesini doğruluyor. Din olarak da ancak İslam'ı kabul ediyor. Fakat bugün mevcut olan siyasal İslami hareketler aynı zamanda sekülerdir de. Toplumu dini buyruklara bağlı yaşamalarında özgür kabul ettikleri gibi İslam haricinde dinleri eşit kabul ediyorlar hatta dinsizliği İslam'a seçenek olarak kabul ediyorlar.

Üçüncü husus: Siyasal İslam'ın varlığına hilafeti ilga edenler sebep olmuştur. Veya daha doğrusu Türkiye'de hilafeti ilga eden Atatürk ve taifesinin varlığına sebep olanlar Siyasal İslam'ı da vücuda getirmişleridir.

Bu, Siyasal İslam'ı yol olarak seçenlerin yüzleşmeleri gereken en acı gerçektir. Kurtuluş vesilesi kabul ettikleri bu batıl ideoloji İslam'ı yok etmek için İslam düşmanlarının tezgâhlamış oldukları en etkili araçtır. Mustafa Kemal Ankara hükümetinin Hilafeti ilga izahnamesiyle Siyasal İslam'ın doğum vesikası olan *"İslam'da İktidarın Asılları"* kitabı arasında açık beraberlikler vardır.

1922 de saltanatın kaldırılmasıyla başlayan ve 1924 de hilafetin ilgasıyla sonuçlanan süreçte Siyasal İslam hazırlanmıştır. Lakin hilafetin ilgasından hemen sonra Mustafa Kemal ve taifesi gerçek emellerini gerçekleştirmeye koyuldular ve lâdini olan Kemalist rejimleriyle Türkiye halkına musallat oldular.

1922 de saltanatın hilafetten ayrılması ve kaldırılmasıyla hâkimiyet resmen ve tamamıyla Ankara Büyük Millet Meclisine intikal etti. Bu milli hâkimiyete, yani halkın yönetmesine giden ilk adımdı. Ama TBMM henüz dini kimlikten tecrit

edilmemişti. Yani din ve devlet işleri henüz tamamıyla birbirinden ayrılmış değildi. Nitekim Vahdettin Han'ın İstanbul'dan ayrılmasından sonra Abdulmecid Efendi'yi yeni halife seçen TBMM olmuştur. Ve 1923 de ilan edilen Cumhuriyetin Anayasası hala *"Devletin dini, Din-i İslam'dır"* maddesine sahipti. Ama işin başından beri hedefin hilafetin yıkılması ve yerine laik bir ulus devletinin kurulmasıydı. Sevr ile başlayan ve nihayet vatan haini Kemalist yobazlara hapis düşen Türkiye halkıyla nihayet bulan bu tezgâhı *"Kemalizm ve Türkiye Müslümanlarına etkisi"* adlı yazımda izah etmeye çalıştım. Tezgâhı kimlerin ve nasıl kurduklarını ve nasıl işlettiklerini bilmek isteyenler oraya müracaat edebilirler.

Bu zaten gizli bir şey de değildir. Mustafa Kemal saltanatın kalkmasından sonra hilafetin de kalkacağını çokça haber vermiştir. Meclis görüşmelerin birinde şöyle diyor: *"Efendiler! Türk milleti ve onun temsilcilerinden kurulmuş bulunan Meclis'imiz, kendi varlığını halife unvanını taşıyan ve taşıyacak olan bir zatın eline veremez ve vermeyecektir."*5

Ocak 1923 de bazı gazetecileri toplayarak İzmit'te yaptığı kapalı toplantıda hilafetle alakalı şöyle cevap veriyor: *"Dünya yüzünde bağımsız ve yeni bir Türkiye devleti vardır. Bu devleti kuran milletin bir Türkiye Büyük Millet Meclisi vardır. Milletin, memleketin tek gerçek temsilcisi bu meclistir. Türkiye devletinin başkanı da vardır. Bu şekil şeri'dir, ilmîdir. Özellikle devletin bağımsızlığını en iyi koruyabilecek bir şekildir. Ve özellikle milletin hâkimiyetini gösterecek bir şekildir. Türkiye Devleti başka bir makam tanımaz, esasında başka bir makam yoktur. Yani Hilafet makamının durumu ve resmi niteliği yoktur."*6

Ve Nutuk'unda şöyle demiştir: *"Efendiler! Ben, şahıs hâkimiyetine dayanan saltanatın kaldırılmasından sonra başka unvanla aynı nitelikte olan bir makamdan ibaret olması gereken hilafetin de ortadan kaldırılmış olduğunu kabul ediyordum. Bunun elverişli bir zamanda ve fırsatta açıklanmasını tabii buluyordum."*7

Hususen saltanatın kaldırılmasından sonra gündemi oluşturan konu hilafet mevzusu olmuştur. Hilafetin ilgasına kadar Meclis'te ve Meclis dışında hilafet taraftarları ve karşıtları arasında yazılı ve sözlü çok tartışmalar yaşandı. Ama hala devlet müslümandı. Atatürk bunu değiştirmeyi zaten çoktan kararlaştırmıştı ancak kendisi dediği gibi bunun elverişli bir zamanda ve fırsatta açıklanmasını tabii buluyordu.

Yukarıda zikri geçen İzmit basın toplantısında Kılıçzade İsmail Hakkı Bey'in *"Yeni hükümetin dini olacak mı?"* sorusu Atatürk'ü epeyce rahatsız etmişti.

Lakin elverişli zaman ve fırsat henüz gelmediği için *"Vardır efendim! Fakat İslam dini hürriyeti efkâra mani değildir"* cevabını vermişti. İsmail Hakkı Bey tekrar *"Yani hükümet bir din ile tedeyyün edecek mi?"* şeklinde ısrar edince *"Edecek mi, etmeyecek mi bilmem. Bunun mevcud olan kanunlarda aksine bir şey yoktur. Millet dinsiz değildir. Millet mütedeyyindir. Dini de dini İslam'dır. Dini reddedecek ortada bir sebep yoktur"* demeye mecbur kalmıştır.8

Fiilen saltanatın kaldırılmasıyla başlayan Türkiye'nin laikleşme süreci 3 Mart 1924 de hilafetin kaldırılmasıyla İslam âlemine de bulaştı. Zaten kurgulanmış proje buydu. Türkiye de hilafetin ilga edilmesiyle din ve devlet işleriyle tamamen birbirinden ayrıldıktan sonra diğer İslam ülkelerinde de laikleşme taraftarları güçlenmeye başladı. Laikleşme hareketinin dini altyapısını da Ali Abdurrâzık'ın *"İslam'da İktidarın Asılları"* kitabı sağladı.

Ali Abdurrâzık'ın kitabı hilafetin ilgasından hemen sonra çıktı ve bizzat TBMM'nin izahnamesine işaret ediyordu. Kitabın birinci babında halifenin müslümanlar üzerinde velayet hakkını nerden aldığını bahsederken iki mezhep zikreder. Birinci mezhep olarak iktidar gücünü Allah *(celle celeluhu)'*dan alır ve ikinci mezhep olarak da doğrudan ümmetten alır olarak ayırıyor. İkinci mezhebin doğruluğunu tercih ettikten sonra *"Bu mezhebi en güzel izah eden ve destekleyen Ankara TBMM hükümetinin "Hilafet ve Ümmetin İktidarı" adı altında neşrettiği risaledir"* der.9

Devamında da bu hastalığı nerden kaptığını ifşa edercesine hali hazırda İslam ümmetinin yaşadığı ihtilafın benzerini daha evvel Avrupa halkı da yaşadığına dikkat çeker ve onlara da bu mevzuda iki felsefi mezhep nispet eder. Kralın iktidarı ve gücü mukaddes ve semavidir diyen Thomas Hobbes felsefesi. Ve iktidar gücünü halktan alır John Locke felsefesi.

Ali Abdurrâzık'ın kitabında Ankara Meclisini izlediğini açıkça gösteren diğer bir husus da iki kitabın içeriğinde benzerliğidir. Yazıyı fazla uzatmak istemiyorum yoksa bazı misalleri burada zikretmek isterdim.

Neyse. Bunları yazmamın sebebi şu hususların anlaşılması içindir:

Bir: Ali Abdurrâzık'ın tesis ettiği Siyasal İslam ideolojisi Osmanlı Devletini saltanatsız ve İslam ümmetini halifesiz bırakan saldırının devamıdır.

İki: Siyasal İslam ideolojisi laiktir. Bunun için oluşturulmuştur. En esasi ve önemli unsuru dinin hiçbir surette devlet işlerine müdahil olmamasıdır.

Üç: Ankara hükümeti de ilkin Siyasal İslam'ı din edinmiş bir hükümetti. Din ve devlet işlerini birbirinden ayıran ama halkın dini hayatına karışmayan bilakis

din olarak din-i İslam'ı kabul eden bir hükümetti. Siyasal İslam'ın tarif ettiği gibi İslam şeriatı kul ile Rabbi arasında alakaları tedbir eden manevi bir nizam olarak kabul ediyordu. Ancak Ankara hükümetinin bu hali uzun sürmedi. Çok hızlı bir şekilde Atatürk ve dava arkadaşları asıl emellerini gerçekleştirmeye koyuldular. 3 Mart 1924 de Hilafeti ilga ettikleri aynı kararla Şeriyye ve Evkaf Vekâletini de sona erdirerek şeri mahkemeleri ve Tevhid-i Tedrisat kanunuyla da medreseleri kapattılar. Sonra sırasıyla 25 Kasım 1925 de Şapka iktisası hakkında kanun çıkararak evvelen giyilen başlık türlerin giyilmesi yasaklandı, hatta hakkında yazı yazmak bile yasaklandı. 30 Kasım 1925 de Tekke, Zaviye ve türbeler kapatıldı. 26 Aralık 1925 de Hicri ve Rumi takvim kullanmak her şekliyle yasaklandı, yerine 3.Papa Gregorius adına nispetle *"Gregoryan Takvimi"* adı verilen Hıristiyan takvimine geçildi. 17 Şubat 1926 da İsviçre Medeni Kanunu Türkçe'ye tercüme edilerek *"Türk Medeni Kanunu"* oldu. 1 Mart 1926 da İtalyan Ceza Kanunu tercüme edilerek *"Türk Ceza Kanunu"* oldu. Yine aynı tarihte bütün orta dereceli okullardan din dersleri kaldırıldı. 28 Mayıs 1927 de binalar üzerindeki tarihi kitabe ve tuğraların kazınması hakkında kanun çıkarıldı. 10 Nisan 1928 de lâiklik kabul edildi. Anayasadan *"Devletin dini, din-i İslâm'dır"* ibaresi kaldırıldı. Milletvekili yeminlerinde *"Vallahi"* yerine, *"Namusum üzerine"* lafı getirildi. 24 Mayıs 1928 de Rakam devrimi yapıldı. 3 Ekim 1928 de Harf devrimi yapıldı. İslâm harfleri atılıp Latin harfleri alındı. 1 Ocak 1929 de Arapça harflerle dilekçe ve kitap yazılması yasaklandı. 1 Nisan 1931 de Ölçü ve tartı devrimi yapıldı. Bin yıl boyunca kullanılan ölçüler atılıp, yerine Avrupa'da kullanılan ölçü ve tartı birimleri getirildi.

Atatürk ve aveneleri mutlak iktidar sahibi olduktan sonra sadece devleti dinsizleştirmek değil Türkiye halkını dinsizleştirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Dolayısıyla hilafetin ilgasından sonra teşekkül etmiş olan Ankara hükümeti laik değil lâdiniydi. Ve yukarıda işaret ettiğim yazıda dediğim gibi Atatürk hükümetinin din düşmanlığı umumen bütün dinlere karşı değildi bilakis İslam dinineydi. Yoksa Ankara Meclisi Türkiye'nin Hıristiyan olmasını dahi tartışmıştır.

Dördüncü husus: Devleti dinsizleştirme hareketi bütün İslam âleminde reddedildi. Atatürk'ün hilafeti ilga etmesinden sonra birçok taraftan yeni bir halifeye biat çağrıları geldi. Hilafet acilen ikame edilmediği takdirde ümmetin cümleten günahkâr olacağı, dünyevi ve uhrevi ukubeye müstahak olacağı birçok fetvada ve yazılarda neşredildi. Böyle bir havada Ali Abdurrâzık kitabını yayımladı ve hilafetin dinden olmadığını, dinin devlet işlerine müdahil olmadığını şeri delillerle ispat edebileceğini iddia etti. Allah'ın dininde asla tenakuz yoktur. Hükmetmeye inmiş bir kitap nasıl olur da hâkim olmadığını ispat eder?! Ali Abdurrâzık'ın boş sözlerine ve iftiralarına zamanın saygın

uleması cevap verdi. Yukarıda bahsettiğim gibi el-Ezher onu mahkeme etti ve âlimler zümresinden ihraç etti. Hatta bazısı Ali Abdurrâzık'ı görüşlerinden dönmediği için tekfir etti. Zira bu görüş İslam'ın esasını, İslam'ın hâkimiyetini inkâr etmektedir.

İslam ümmetinde böyle bir söz, daha evvel İslam'a müntesip biri tarafından ortaya atılmamıştır. Ama gel gör bugün İslam ümmetine hâkim olan görüş bu oldu.

Siyasal İslam'ın ümmete yayılması

Dediğim gibi, din ve devlet işlerini ayıran bir İslam dini yoktur. Bilakis İslam şeriatı zatında yönetimdir, devlettir... Bilaistisna her alanda ve her konuda. Müslüman bir toplulukta dinin devlet işlerine müdahil olmayacağı görüşü habis bir bidattir. Müslümanlar arasında böyle bir görüş M.20. asırdan önce asla görülmemiştir. Ama görüyoruz ki 20. asırdan sonra ve özellikle bugün bu ideoloji bütün İslam beldelerine yayılmış ve hüküm sürüyor.

Bugün İslam âleminde mevcut olan ve bazı ülkelerde hüküm süren siyasal İslami hareketler hepsi laik ve demokrattır. Yukarıda izah ettiğim gibi Siyasal İslam ideolojisi zaten esasında laiktir. Ama buna rağmen bu hareketler hakkında galip olan anlayış dine dayalı siyasi, içtimai, hukuki ve iktisadi bir devlet nizamı tesis etmeleridir. Avamca tabirle şeriatı getirecekleridir.

Bu vaziyete nasıl geldik? Bu sorunun cevabı elbette çok söz istiyor. Ve bu yazı buna asla yeterli gelmez. Ama çok muhtasar olarak bazı önemli noktalar olarak şunları zikredebiliriz:

Bir: Osmanlı İmparatorluğunun yıkılması.

Osmanlı Devletinin zayıflaması hususen 1774'de 1. Abdulhamid dönemiyle başlamıştır. 74'de Rusya ile yapılan sulh antlaşmasında ilk defa Osmanlı Devleti başka bir devlete cizye ödemiştir. Ayrıca bu dönemden sonra zimmî Hıristiyanlara bazı imtiyazlar verildiği gibi ecnebilerin Osmanlı Devletinin içişlerine karışmasını sağlayan bazı haklar da verilmiştir.

Bundan sonra ve hususen 1861'den sonra dönme Yahudiler ve Masonlar Osmanlı Devletinin siyasi ve askeri kademelerine iyice yerleşmişlerdir. Ayrıca Osmanlı toplumunda fikri gelişmeyi de ele geçiren dönme Yahudiler ve Masonlar nihayet Osmanlı Devletinin son asrında idareyi tamamen ele geçirdiler ve İngiltere'nin desteğiyle nihayet 1924 de Hilafeti kaldırdılar.

Bu sürecin dâhili olduğu kadar harici de etkenleri çoktur. Ama burası bunları

tafsili yazmaya münasip yer değildir. Önemli olan şu ki Osmanlının İslam şeriatından taviz verip kendisini sözde *"Batı medeniyetine"* kaptırmasıyla zayıflamaya başlamış olmasıdır. Ve şu da bir gerçek ki Osmanlı Devletini savaşlar bitirmemiştir. Bilakis dili dilimiz olan, adı adımız olan ama kalbini Yahudilere ve gâvurlara satmış olan dâhili düşmanlar yıkmıştır.

Bu hususun konumuzla alakası şudur: Osmanlının 1770'lerden sonra zayıflamasıyla başta İngiltere ve Fransa olmak üzere Avrupa ülkeleri ve Rusya Osmanlı topraklarına saldırılarını artırdılar ve Osmanlı'nın bölgelerdeki hâkimiyetini kırdılar. Birinci dünya harbinden sonra ve 1924 de hilafetin ilga edilmesiyle son bulan süreçte bütün Osmanlı toprakları asli kâfirler ve mürted uşakları tarafından işgal edilmiş durumdaydı. İşgalci kâfirlere çalışan yerel mürted yönetimler her türlü direnişi hunharca bastırıyorlardı. Bu vaziyette yenidünya düzenine karşı mücadele eden Müslümanların ekseri silahlı mücadeleye ya takatleri yoktu veya daha eslem olan fikri, siyasi mücadeleyi tercih ediyorlardı.

İki: İslam beldeleri halklarının arasında batı taklitçiliği, nifakın ve zındıklığın aşırı derecede yayılması.

Siyasal İslam'ın İslam âleminde hızla yayılmasının ve kabul görmesinin en büyük sebeplerinden birisi şüphesiz bir tarafta siyasi, fikri ve kültürel düşünürlerde ve diğer tarafta askeri zümrede İslam şuurunun yok olmaya doğru zayıflaması ve buna karşın batıdan gelen her şeye karşı aşırı derecede bir iştiyakın meydana gelmesidir. Bunun başlıca sebebi 18. asırdan sonra Osmanlı Devletine harici müdahalelere müsaade edilmesi ve dâhilde masonların ve Yahudilikten dönmelerin faaliyetlerine imkân sağlanmasıdır. Bu gelişmenin en zararlı neticelerinden birisi Almanya ve Fransa gibi ülkelerden gençleri okutmak üzere Osmanlı diyarına ecnebi öğretmenlerin getirtilmesi ve Osmanlı gençlerin okumaları üzere Fransa, Almanya ve İngiltere gibi ecnebi ülkelere gönderilmeleridir. Bunun akabinde hem Türk İslam âleminde hem de Arab İslam âleminde tamamıyla batıya müteveccih ve İslam'a ve İslami değerlere muhalif bir nesil peydahlandı. İslam âlemine bela olan laikliğin, milliyetçiliğin, liberalizmin, komünizmin ve demokrasinin taşıyıcıları bu nesil olmuştur.

Din ile devlet işlerini birbirinden ayırma ideolojisi de ancak batıdan taklit edilmiş olan bir necasettir.

Üç: Hilafetin ilgasından sonra İslam âleminde şeriatçı hareketlerin oluşması ve bu hareketlerin zamanıyla demokratik değişime uğramaları.

Siyasal İslam'ın bugün kabul edildiği gibi kabul edilmesini sağlayan en önemli

sebep 20. asrın ilk yarısından beri Müslüman devletlerin laikleşmesine tepki gösteren şeriatçı hareketlerdir. Bu hareketlerin başında şüphesiz Hasan el-Benna'nın 1928 senesinde Mısır, İsmailiyye'de kurduğu İhvanu'l-Muslimin hareketidir. Bu hareketin ilkin ortaya çıkışı İslam şeriatını devlet nizamı olarak ispat etmek içindi. İslam şeriatına dayalı fikri ve sosyal hedefleri olduğu gibi siyasi, askeri ve iktisadi hedefleri de vardı. Mısır halkı tarafından büyük kabul gören İhvanu'l-Muslimin hareketi tez büyümüştür, hatta Mısır sınırlarının dışına çıkıp Ürdün, Filistin ve Suriye'de etkin olmuştur. İhvanu'l-Muslimin cemaatinin en meşhur uzantısı şüphesiz Filistin'de faal olan Hamas'tır. İslam âleminin doğusunda da 20. asrın ilk yarısında benzer bir vaziyet el-Mevdudi tarafından kurulan Cemaatu'l-İslamiyye ile meydana geldi. İki harekette ilkin İslam şeriatına bağlılıklarını tasrih ediyorlardı ve cihadı menheç olarak kabul ve teşvik ediyorlardı. Ancak 20. asrın son çeyreğinden sonra ve özellikle 21.asırda tamamen demokratikleşip, laik demokrat sistemin içerisinde seçimle yönetime ulaşmayı kendilerine yol ve din edindiler.

İslam şeriatını devlet nizamı olarak ispat etmek için kurulmuş olan bu hareketlerin zaman geçtikçe daha çok siyasete *(politikaya)* kaymalarıyla aslen temsil ettikleri İslam'da gittikçe siyasallaştı. Böylece bu hareketler Siyasal İslam'ın temsilcileri haline geldiler. İşin başında şeriatçı olan bu hareketler aslında şeriatçılığı çoktan terk etmişlerdi ancak insanların çoğunun nazarında bu cemaatler hala ilkin oldukları gibi İslam şeriatını tek devlet nizamı olarak kabul edenlerdi ve edenlerdir.

Dört: Mücadelenin yanlış yolda verilmesi.

İslam şeriatını savunmak için kurulmuş olan İhvanu'l-Muslimin ve benzeri teşkilatların mücadele yolu olarak kolay olanı seçmeleri ve silahlı mücadeleyi terk etmeleri onları zaman geçtikçe demokratik muhalefete itti ve sonunda ona hapsetti. Demokratik, parlamenter sistemin şartlarını kabul edip, diğer demokratik fırkaların kabulünü ve demokratik seçmenlerin desteğini alarak yönetim olma hayaline kapılan bu hareketler yasal ve anayasal çerçevede sistemin bir parçası oldular ve bizzat kendileri kuruldukları gayeye karşıt laik idarenin hamileri ve İslam şeriatının hâkimiyeti için savaşan mücahitlerin düşmanları oldular.

Siyasal İslam laiktir

Laiklik 17.ve 18. asırlarda Avrupa'da yaşanan fikri devrimlerden doğan, gelişen ve daha sonra bütün dünyaya yayılan bir doktrindir. Laiklik doktrini tek bir tür değildir. Siyasal İslam'ın ilke edindiği laikliği doğru anlamak için hepsi laiklik olarak tanımlanan bu değişik türlerini iyi ayırt etmek lazımdır.

Bir: *"Fransa Laikliği*" veya *"Aktif Laiklik"* veya "Saldırgan Laiklik" veya *"Voltaire Laikliği"* olarak bilinen laiklik türü. Anti Klerikal *(kilise karşıtı)* düşünceye dayanan bu laiklik türü Avrupa'da varit olan bütün savaşların, olumsuzlukların ve sorunların sebebi Hıristiyanlık dini ve umumen dinlerin olduğunu ve bunun için dinsel bütün değerlerin kaldırılmasını ve yerine akli *(pozitif)* değerlerin getirilmesini savunur. Bu laiklik tam manasıyla dinlere muhalif, inkârcı ve lâdinidir.

İki: *"Yurttaşlık Dini"* veya *"Rousseau laikliği"* olarak bilinen laiklik türü.

Bu da Fransa Laikliğine benzerdir ancak dinin varlığını tamamen nefyetmez. Bilakis dini değerlerin yerine din mertebesinde olacak olan toplumsal kurallar ve yasalar yerleştirir. Bu toplumsal kurallar ve yasalar herkes tarafından kabul edilme mecburiyetindedir. Bu laiklik türüne göre her ferd her şeyden evvel vatandaştır ve devletine bağlı olma mecburiyetindedir. Herkesin herkes tarafından kabul edilen toplumsal kurallara bağlı olmasıyla meydana gelen *"Genel İrade"* devletin meşruiyetini ve yetkisini sağlar. Toplumsal kurallar ve yasalara uygun olan her din makbuldür. Lâkin yasaların dışına çıkan veya aykırı olan hiçbir dine müsamaha edilmez.

Dolayısıyla Rousseau Laikliği, Voltaire Laikliğinden farklı olarak dini tamamıyla nefyetmez ama dini tamamıyla Genel İrade'yle meydana gelmiş olan pozitivist yasalara itaate zorlar.

Üç: *"Anglo-Sakson Laiklik"* veya *"Pasif Laiklik"* veya *"Yumuşak Laiklik"* veya *"John Locke Laikliği"* olarak bilinen laiklik türü.

Bu laiklik türünün temel düşüncesi din ve devlet ayrılığıdır. Yani dinin devlet idaresine her hangi bir müdahalesi kabul edilmez. Ama halk farklı dinler sahibi olabilir. Devlet her bir dine eşit mesafede tarafsız olur. Bugün *"Yumuşak Laiklik"* olarak meşhur olan bu tür laiklik devlet idaresinde laiktir ve halk idaresinde sekülerdir.

Şimdi! Siyasal İslam'ın ilke edindiği Anglo-Sakson tipi laikliktir, yani muasır tabirle Yumuşak Laikliktir. Din devlet işlerine karışmaz ama toplumun fertlerini de dinleri gereğince ibadetten alıkoymaz. Her bir dine karşı tarafsız davranır. Daha önce geçtiği üzere Ali Abdurrâzık'da zikri geçen kitabında kralın iktidarı ve gücü mukaddes ve semavidir diyen Thomas Hobbes felsefesinden ve iktidar gücünü halktan alır diyen John Locke felsefesinden bahseder. Sonra doğru olarak da ikincisini tercih eder ve dinen ispat etmeye çalışır.

Binaen aleyh Müslümanlar şunu iyi anlasınlar: Siyasal İslam asıl itibariyle

laiktir. Laikleşti diye bir şey yoktur. Bu yanlış anlayışın sebebi Siyasal İslam'a *(dinsiz devlet anlayışına)* tepki olarak vücuda gelen İhvanu'l-Muslimin gibi ilkin şeriatçı olan hareketlerdir. Ancak yol olarak demokratik zemini kabul ettikleri için zamanıyla Siyasal İslam onları da yuttu ve Siyasal İslam'ın şeriatçı bir ideoloji olduğu zannedilmeye başlanıldı. Hâlbuki Siyasal İslam asıl itibariyle şeraitçi değildir, bilakis saf laiktir.

Bu bağlamda zamanımızda AKP Hareketinin laik olmadığını zannettiren nedene de kısaca değinmek istiyorum. Aslında bunu konu etmeye hacet yoktur. Zira AKP Hareketinin önderi Recep Tayyip Erdoğan ve bütün teşkilatı laik olduklarını kendileri defaatle ve sarahatle açıklamışlardır. Ama yine de AKP'ye oy verenlerin birçoğu şeriatı getirecek ümidiyle vermektedirler. Bunun nedeni AKP ve benzeri siyasal İslamcı hareketlerin ilke edindikleri laikliktir.

Türkiye Müslümanların alışık oldukları laiklik, Kemalist rejimin tatbik ettiği ve AKP Hareketinin hükümet oluncaya kadar Türkiye de icra olan Kemalist laikliktir. Kemalist laiklik Voltaire felsefesi ağırlıklı bir Rousseau laikliğidir. Yani Kemalist laiklik İslam dininin asıl kaynaklarına düşman ve yok etmeyi savunan ama kendi koyduğu kurallar ve yasalara itaat eden, bir vatandaşlık dini çerçevesinde olan İslam dinini kabul eden bir laikliktir. Bunun için Atatürk ve uşakları yeni bir Türk dini icad etmeye çalışmışlardır. Allah *(celle ve ala)*'nın Rasulü Muhammed *(sallallahu aleyhi vesellem)*'e inzal ettiği İslam dinini ve tabilerini bütün şiddet ve zulüm ile yok etmeye çalışmışlardır. AKP ve Erdoğan'ın şeriatçı olduklarını zannettiren sebep de tam buradan gelmektedir.

Erdoğan ve AKP'si Locke'ci laiklerdir. Yani devletin din sahibi olmadığını bilakis bütün dinlere karşı tarafsız ve her dine aynı mesafede olması gerektiğini savunmaktadırlar. Lâdini bir laikliğin hâkim olduğu Türkiye'de İslam dini ve Müslümanlar irtica olarak kötülenmişler ve dışlanmışlardır. Başka din sahiplerine müsamaha edildiği gibi Müslümanlara edilmiyordu. Yahudiler ve Hıristiyanlar kendi dinlerine uygun giyinmekte hürken veya çocuklarını kendi açtıkları okullarda dinlerine uygun eğitmekte hürken veya dinsizler kendi dinsizliklerini açıktan yaşamakta hürken Müslümanlara yasal engeller vardı. Mesela kamusal alanda başörtüsü yasağı ve benzeri gibi. Bütün dinlere karşı tarafsız olan Erdoğan ve AKP'si bütün dinlere verilen hakların dindar Müslüman vatandaşlara da verilmesi gerektiğini sağladı. Böylece Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları arasında eşitliği sağladı. Kemalist, komünist, faşist, Yahudi, Hıristiyan veya ateist vatandaşın hakkı neyse Müslüman vatandaşın da hakkı o olsun dedi. Türkiye vatandaşı Müslüman dini gereğince daha evvel yapamadıklarını yapmaya imkân bulunca mevcut hükümetin şeriatı adım, adım getireceğini inanmaya başladı. Erdoğan ve AKP'nin yaptığı bundan ibarettir. Bu ise şeriatçılık değil bilakis bu laikliğin ve sekülerliğin ta kendisidir.

Siyasal İslam'ın Türkiye Müslümanlarına etkileri

Siyasal İslam Hak-batıl, İslam-küfür mücadelesi tarihinde sadece İslam'a düşman değil bilakis semavi inanç sahibi bütün insanlığa düşman olan şeytanilerin kurguladıkları en etkili silahtır. Asrımızda bütün İslam ümmeti bu musibetle ibtila ediliyor. Burada bütün İslam ümmetine değil Türkiye Müslümanlarına bazı etkilerinden kısa bahsedeceğim. Etkiler burada zikrettiklerime münhasır değildir. Fakat önemli bulduklarımın bazıları bunlardır.

Bir: İnsanların İslam'dan fevç, fevç çıkmalarına sebep oldu.

Laiklik üç neviyle de açık küfürdür. Voltair veya Rousseau felsefelerine dayanan laikliklerin küfrünü tartışmaya ihtiyaç dahi yoktur. Bilakis bu iki laikliğin küfür olmayacağını tartışmaya açanların İslam'ı kati surette yoktur. Kemalizm'in ilke edindiği laiklik, Voltair ağırlıklı olmasıyla beraber bu iki felsefeye dayanır. Bunun için Kemalistleri fert, fert tekfir ediyoruz. Bu bağlamda bir de Atatürkçü diye tabir edebileceğimiz kişiler vardır. Bunlarda tafsilat vardır. *"Kemaliz ve Türkiye Müslümanlarına etkisi"* adlı yazımda bunu izah ettim. Dileyen oraya müracaat edebilir.

Laikliğin üçüncü nevine gelince, yani Siyasal İslam'ın ilke edindiği laikliğe gelince ve bizim için önemli olan AKP'nin ilke edindiği laikliğe gelince, yani *"Yumuşak Laiklik"* diye tabir edilen Locke felsefesine dayanan laiklik de açık küfürdür. Zira birincisi, dini yönetimden men etmektedir ve ikincisi, batıl dinleri ve ideolojileri ikrar etmektedir ve üçüncüsü, değişik suretleriyle batılı İslam dinine müsavi kılmaktadır. Bu üç itikadın küfür olduğunda Müslümanlar ihtilaf etmezler. Buna ilaveten AKP sekülerdir de. Yani halka istediği dini, ideolojiyi ve sapıklığı işleme hürriyetini ispat ediyor. Bu hususta tek engel ve sınır her şeyin, hatta Allah *(celle ve ala)*'nın *(hâşâ)* üzerinde olan TC yasalarıdır. Bu da ihtilafsız küfürdür.

Böylece Siyasal İslam laikliği ve demokrasiyi İslam kisvesine soktu ve Müslümanları bu açık küfre, sahih yol olarak teşvik etti. İnsanların ekseri de bunu tasdik ettiler ve desteklediler ve dinden çıktılar.

İki: İlahi emrin terkini meşrulaştırdı.

Türkiye'deki Siyasal İslam laik ve seküler olduğu için ilahi bütün emirlerin terkini meşrulaştırmıştır. Dileyen Allah *(celle ve ala)*'nın emirlerine boyun eğer dileyen boyun eğmez. Sözde durum böyle denilse de hakikatte durum böyle değildir. Bilakis Siyasal İslami hareketler için bu bağlamda ilahi emirler üç kısımdır.

Bir kısım, İslam şeriatının egemenliğini savunan, hazırlayan ve kaim olmasını sağlayan ilahi emirlerdir. Laik Siyasal İslam için bunların terki sadece meşru değil bilakis terki zorunludur. Müslümanlardan kim bu kısım ilahi emirlere itaat eder ve yerine getirirse Anayasal düzeni yıkmak suçundan yargılanır ve ceza muhakeme kanunlarında mevcut olan en ağır cezalara çarptırılır.

İkinci kısım ilahi emirler, mevcut beşeri yasalara muhalif olmayan kul ve Rab arası alakayı tanzim eden ilahi emirlerdir. Bunların terkinde veya terk edilmemesinde Siyasal İslam ferdi serbest bırakır. *"Dini özgürlük"* olarak tabir ettikleri budur.

Ve üçüncü kesim ilahi emirler, mevcut beşeri yasalara muhalif olan kul ve Rab arası alakayı tanzim eden ilahi emirlerdir. Bunların da terkini sadece meşrulaştırmamıştır bilakis icbar eder. Müslümanlardan kim, bu özel dini hayatında da olsa, İslam şeriatına göre vacip veya caiz, ama mevcut beşeri kanunlara göre yasak bir şey yaparsa mücrim olarak yargılanır ve tazib edilir. Mesela son zamanlarda özellikle AKP hükümetinin öncülüğü ile Türkiye de artık çokça vaki olan, şeran sahih nikâh ile evlenmiş olmasına rağmen sırf zevcesi 18 yaş altı olduğu için çocuk istismarcısı olarak cezalandırılan ve hapsedilen erkekler gibi. Ama dini nikâh yapmamış bilakis İslam dışı ilişki yaşayan 18 yaş altı gençler *"medeni"* vatandaşlık yasalarının koruması altındadırlar.

Dolayısıyla Siyasal İslam ve Türkiye temsilcisi AKP Hareketi sadece ilahi emirlerin terkini meşrulaştırmamışlardır bilakis kendileri peydahlamış oldukları kanun ve yasalara aykırı olan bütün ilahi emirleri yasaklamışlar ve suç kabul etmişlerdir.

Bu bağlamda zikredilmesi önemli olan iki ilahi emir vardır. Özellikle bu iki emri Müslümanın hayatından çıkarmak için çok gayret göstermektedirler:

Birincisi: Allah'ın kelimesini yeryüzünde en yüce kılmak ve tek kılmak emridir.

Ve ikincisi: Bunun uğrunda canıyla, malıyla ve diliyle cihad etmek emridir.

Zaten Siyasal İslam'ı üretmelerinin sebebi bu iki ilahi emri Müslümanların hayatından çıkarmak içindir. Siyasal İslam'ın davası yeryüzünde Allah'ın iradesini değil halkın iradesini hâkim kılmaktır. Halkın iradesi de ekseriyetle belirlenir. Başka bir tabirle halk kendisine en uygun gördüğü idare şeklini seçim yoluyla kendisi seçer.

Bütün Siyasal İslami hareketlerin bina ettikleri usul budur… Seçim. Dolayısıyla bütün çalışmaları seçim üzere kurulmuştur. Ve seçim yolunu kabul eden her

sistemi kabul ederler ve desteklerler. Seçimlere katılmak ve oy kullanmak Siyasal İslam için en ulvi ameldir. İslam dininde cihad fi sebilillah ne ise Siyasal İslam dininde oy kullanmak odur.

Her yerde olduğu gibi Türkiye'de de Siyasal İslam Müslüman halkın şeriat ve cihad şuurunu yıktı ve yerine demokrasi ve oy sorumluluğunu yerleştirdi.

Üç: Müslümanları asla sonuç vermeyecek bir mücadeleye soktu

Siyasal İslam Müslümanları asla sonuç vermeyecek bir mücadeleye soktu. Hem din ve hem dünya açısından.

Dinen asla sonuç vermeyecek, yani İslam şeriatını hâkim kılmayacak ve Müslümanları hür ve aziz yapmayacak. Çünkü zaten böyle bir davası yoktur. Bilakis davası İslam şeriatını yok etmek ve Müslümanları zelil ve kâfirlere uşak yapmaktır. İçinde bulunduğumuz vaziyet bunun en açık delilidir. Siyasal İslam Allah yolundan çıkmış, tağutların yolunda yürüyen bir ideolojidir. Bunun için Siyasal İslam'ı yol edinmiş olanlar asla dinen emredilmiş olan bir neticeye ulaşamayacaklardır.

Buna ilaveten dünyayı da kazanamayacaklar, çünkü Siyasal İslam yönetici bir ideoloji değildir. Muhalefet ideolojisidir. Böyle doğdu ve böyle kalacak.

Bu İblis'in Müslümanları düşürdüğü en büyük tuzaklardan birisi olmuştur. Ya her daim muhalefette kalmak ve böylece ömrünü ve gücünü tüketmek. Veya da ömrün boyunca muhalefet ettiğine dönüşerek iktidar olmak.

İşte Türkiye'nin şeriatçı, adil düzenci, seçim vakitlerinde oy sandıklarına cihad çağrısı yapan Milli Görüş'çüleri, ya yaşlanıp, pes edip, emekleri heba olmuş vaziyette evlerine çekildiler veya CHP dostu, İran'cı Saadet'çi oldular veya laik, liberal AKP'ci oldular.

Dört: Müslümanları, Küreselcilerin kurguladığı projeye alet etti.

Laiklik batının değişik bölgelerinde sözde *"aydınlanma sürecinin"* semeresi olarak ortaya çıkmıştır. Mahiyetlerinde farklı olsalar da bütün laiklik türleri bir noktada birleşiyorlar. Laikliğin var olmasına sebep ve tek sebep bu ortak noktadır. O da şudur: Avrupa da hâkim olan klerik sınıfın, yani kilisenin ve kilisenin temsil ettiği Hıristiyanlık dininin hâkimiyetini kırmak. Ve halkları dine ve dini idareyi temsil eden kiliseye karşı ayaklandırmak. Bunun için sözde *"Aydınlanmanın"* en önemli ürünü olan Fransa İhtilalı'yla Fransa'ya hâkim olan laiklik sadece din ve devlet işlerini birbirinden ayırmadı bilakis dini yok etmeye çalıştı veya en azından dini tamamıyla kendi hâkimiyeti altına aldı.

İhtilalın ardından rahipler ve yardım yatakçıları öldürüldü. Kiliseler ve dini semboller yakıldı. Din adamlarından bütün hakları alındı ve ya yeni rejime boyun eğme veya öldürülme arasında üçüncüsü olmayan iki seçenek sunuldu.

Aynı vaziyet Atatürk ve taifesinin Türkiye'deki ihtilalından sonra da yaşandı. Fransız devrimciler yeni Cumhuriyeti nasıl eski saltanatı yok ederek kurdularsa ve bunu gerçekleştirmek için laikliği kullandılarsa, Türk devrimciler de yeni Cumhuriyeti laikliği kullanarak yıktıkları eski saltanatın üzerine kurdular. Ama fesad bölgesel kalmadı. Bilakis 1789 Fransa ihtilalıyla laiklik bütün batı dünyasına hâkim oldu ve fikri olarak doğuya da yayıldı. Ve nihayet 1923 Türkiye İhtilalı'yla laiklik Anadolu'dan başlayarak bütün İslam dünyasına yayıldı ve zamanla bütün İslam beldelerine hâkim oldu.

Avrupa'nın laikleşmesi ve bütün dünyaya yayılması başlıkta Küreselciler olarak tabir ettiğim topluluğun büyük bir tasarısıdır. Küreselciler ismi aslında bu taifenin hakikatini tam manasıyla tabir etmiyor ama şimdilik bu tabirle iktifa edeceğim.

Küreselciler en basit ifadeyle insanları sihirleme tekniklerini iyi bilen ve boz, böl, parçala, yönet mekanizmasıyla tek dünya hâkimi olmaya çalışan hizmetçi bir topluluktur. Efendileri İblis'tir *(aleyhillane)*.

Bu gayeye ulaşmak için izledikleri yolu çok kısa ve çok basit olarak şöyle özetleyebiliriz:

İnsanlığın ilk on asrından sonra insanlara galibiyetle paganist veya politeist dinlere dayalı tek kişi yönetimler, modern siyasi ıstılahla teokratik monarşiler hâkim olmuştur. Bu hükümdar kişinin etrafında da, hükümdarın altında hükmeden ve soylular olarak tabir edilen imtiyazlı bazı seçkin kişiler toplanırdı. Bu sınıfın haricinde insanlar köylü, işçi ve köle sınıfıydı. Dolayısıyla insan toplumu iki ana sınıftan müteşekkildi: Hükmeden soylu sınıfı ve hükmedilen halk sınıfı. Bu toplumsal yapının meşruiyetini ise o toplumun kabul ettiği inanç sistemi sağlıyordu. Ve çoğunlukla insanlar paganist veya politeist inançlara sahipti. Ortaçağ Avrupa'sı Hıristiyan'dı ama asıl Hıristiyanlıkla bir alakası yoktu. Bilakis Paulus'un ihdas ettiği dini tahkim eden Katolik kilisenin hâkimiyetindeydi ve bölgenin paganist geçmişinden birçok batıl inançlarla karışmış gitmişti. Hatta krala tacını giydiren papaydı. Yani kralın ve soylu sınıfın hâkimiyetini sağlayan kilise ve klerik sınıftı. Bunun neticesi şuydu: Din adamları ve soylular zengin ve kudretliydi. Bu sınıfı güçle satın almak gibi bir durum yoktu. Zaten güçlüydüler. Bütün ipler bu sınıfın elindeydi. Halk ise fakir ve zayıftı. Halkın üzerinden egemenliğe gitmek o zamanlar henüz mümkün değildi. Dolayısıyla Küreselcilerin hedefi mevcut

nizamı, yani Kiliseden gücünü alan ve her yere hâkim olan krallık nizamını yıkmak olma mecburiyetindeydi.

Bunun ilk adımı Avrupa'nın feodalleşmesi ve Hıristiyanlık kisvesinde Lusiferist *(İblis'ci)* tarikatların oluşmasıyla ve yayılmasıyla oldu. 15. ve 16. asırlarda Rönesans hareketiyle Avrupa insanının nazarını dünyaya çevirdiler ve bilimsel araştırmayı, hür düşünceyi ve hür sanatı Avrupa'da hâkim olan skolastik düşünceye karşı desteklediler. Sonra bu sürecin üzerine asıl büyük hamlelerini kurdular: Özgür ve bağımsız akıl eksenli, maddeci insan tipini ürettiler. Bu insan tipini üretebilmek için münasip havayı 18. asırda olgunlaşan ve 1789 Fransa İhtilalıyla zirve yapan Aydınlanma Felsefesi oluşturdu. Bu felsefenin öğrettiği yeni dünya görüşüyle daha evvel var olmayan üçüncü bir sınıf ürettiler. Satın alınması kolay ve dolayısıyla hükmedilmesi kolay olan, güce aç bir sınıf… Burjuvazi sınıfı. Soylu olmayan, gücünü kan yoluyla değil de maddi istihsal ile elde eden halktan çıkmış bir sınıf. Kimisi eğitimle sosyal statü sahibi olurken ekseri ticaret yoluyla güçlü olmuşlardır. Bu sınıfın oluşmasıyla Küreselciler dünya hâkimiyeti için elzem olan ve aynı zamanda tam kontrol edebilecekleri iki vazgeçilmez kaynak oluşturdular. Birincisi fikri kaynak: Bunu edebiyatçılar, ressamlar, müzisyenler ve maddeci düşünürler ve filozoflar sağladı. Bunların önlerini açtılar ve destekliediler. İkincisi maddi kaynak: Bunu da serbest ticaretçiler sağladı. Sömürgeciliğin önünü açarak ve teşvik ederek en zalimleri en zenginleri oldu. Böylece bugüne kadar Küreselciler paranın ve fikrin sahipleri oldular. Bu sürecin işlemesi için ise en etkili kullandıkları tarikat Masonlar olmuştur. Masonlar tarikatının en önemli görevi umumen siyasi, sosyal, kültürel, iktisadi ve askeri yönetim makamlarına adam yerleştirmek veya var olanı satın almaktır. Böylece Masonlar örgütü yönetimi ele geçirmiştir ve gerçek efendileri olan İblis'in yüksek rahiplerinin istedikleri her şeyi yaptırma gücüne sahip olmuşlardır.

Mesela modern maddeci, kapitalist dünyaya ideolojisini veren ve laikliği peydahlayan *"Aydınlanma felsefesinin"* öncüleri özellikle alman filozof Gottfried Wilhelm Leibniz ve fransız filozof René Descartes'dir. İkisi de masondur. Sonra modern dünya için bir dönüm noktası olan Fransa İhtilalının felsefesini özellikle Denis Diderot, Montesquieu, Rousseau, Voltaire ve Helvétius oluşturmuşlardır ki hepsi masondur. Fransa İhtilalının en önemli siyasi liderleri Robespierre, Louis-Philippe ve Fabre d'Eglantine de yine masondurlar. Ve İngiltere'de Aydınlanma Hareketine fikri rehberlik edenler özellikle John Locke, David Hume, Francis Bacon ve Thomas Pain'dir. Bunlar da hepsi masondur.

İslam ümmetine gelince 18. asra kadar Batı âlemi gibi fikri bir bunalım içine hiçbir zaman girmemiştir. Zira Avrupa'nın içinde bulunduğu cehalet, zulüm ve

gericilik İslam âleminde hiçbir zaman olmamıştır. Zira İslam şeriatı teokratik monarşiyi inkâr ettiği gibi cahiliye âdeti olan soylu sınıfının iktidarını da yıkmıştır. Hür insanlar arası sınıfsal eşitliği tahkim etmiştir ve köle sınıfına da adaleti getirmiştir. Hiçbir zaman bilimin önüne geçmemiştir. Bilakis teşvik etmiştir ve desteklemiştir. Bugün Batı'nın kendisi de itiraf ettiği gibi Batı dünyasının daha sonra kendisine mal edeceği birçok bilimsel keşifleri Endülüs'te komşu oldukları İslam ulemasından çalmışlardır.

Buna rağmen 18. asrın başından itibaren Osmanlı topraklarında bahsettiğim avrupa inkılâp çabaları oluşmaya başladı. Önce gayrimüslimler arasında ama sonra İslam'a intisap edenler arasında da yayılmaya başladı. Masonların Osmanlı topraklarında ilk faaliyetleri 1720 civarlarında başlamıştır. Masonluk öncesi faaliyetler olarak kabul edilen *"Şarapçı şövalyelerin"* İstanbul Galata'da varlığı ise 1702 olarak tarih verilir. Ama ilk resmi mason locaları 1738 de İzmir de ve 1748 de Halep'te açılmıştır. Sonraki senelerde İstanbul ve Selanik Locaları açılmıştır. Akabinde Osmanlı topraklarının muhtelif yerlerinde localar açılmaya başlamıştır. Masonik faaliyetlerin etkisiyle batılılaşma yanlıları olan *"Jön Türkler"* teşekkül etmiştir ve Osmanlı Devletinin çöküşüne giden yolu açan Tanzimat fermanının 1839'da ilan edilmesini sağlamışlardır. Akabinde 1876 da aynı kişiler tarafından Birinci Meşrutiyet ilan edildi ve İslam tarihinde ilk kez parlamenter bir sistem ve İslam şeriatının yanında beşeri bir anayasa kabul edildi. 93 Harbi'nde Ruslara karşı yenilgiyi fırsat bilen İkinci Abdulhamid meclisi kapatarak meşrutiyeti sonlandırdı ancak masonların Osmanlı devleti üzerinde etkisi artık çok fazlaydı. *"İttihat ve Terakki Cemiyeti"* adı altında yeniden örgütlenen *"Jön Türkler"* başta Askeri Tıbbiye'de ve başka okullarda hücreler oluşturdular ve kısa zaman içerisinde bütün Osmanlı diyarında hem memur hem asker arasında ciddi bir güç oldular. 1896 da İttihat ve Terakkiciler batılılaşmaya karşı duran İkinci Abdulhamid idaresini darbeyle indirmeye çalıştılar ama başarılı olamadılar. Bunun akabinde tutuklanan ve sürgün edilen İttihat ve Terakkicilerin yöneticileri yurtiçinde faaliyetlerini gizlice sürdürmeye devam ettiler ve nihayet 1908 de ikinci kez meşrutiyetin ilan edilmesi için askeri ve siyasi güçlerini kullandılar. İkinci Abdulhamid'i tahttan indirdiler ve ülke yönetimini ele geçirdiler. Bundan sonra masonlar gittikçe güçlendiler ve özellikle 1918 de Osmanlı Devleti'nin birinci dünya harbinden yenilgiyle çıkmasıyla başlayan Mütareke dönemi ve sonrasında Sevr süreciyle Müslümanları nihai bir yenilgiye uğratmak için son hamlelerini yaptılar ve bunun için en münasip olanı seçtiler, öne çıkardılar ve maddi ve siyasi olarak desteklediler… Mustafa Kemal Atatürk. O da kendisine sunulan fırsatı değerlendirdi ve adım, adım önce saltanatı ve sonra hilafeti kaldırdı. İşte burada Siyasal İslam doğdu.

Çünkü Küreselcilerin projesi burada bitmedi. Hilafetin yıkılması Küreselcilerin

dünya hâkimiyeti için zorunluydu ve bunu başardılar. Ama batıl ehlinin hâkimiyetini hakikatte engelleyen sadece hak ehlinin mücadelesidir. Dolayısıyla hak ehlinin mücadele ruhunu kırma mecburiyetindeydiler. İşte bunu da Siyasal İslam ile başardılar. Zira Siyasal İslam'ın Müslümanlara musallat olmasıyla bir taraftan Allah yolunda savaşı terk ettiler diğer taraftan asla netice vermeyecek bir yola girerek baki kalmış olan mücadele güçlerini heba ettiler ve diğer bir taraftan da Küreselcilerin hedeflerini gerçekleştiren kuklalar oldular. Ve daha da kötüsü, Siyasal İslam'a girmekle Müslümanların küfrün hâkim olduğu dünyada başarı elde edebileceklerini vehmettirerek Müslümanlar Siyasal İslam'ın müdafileri oldular ve Hak ehli mücahidlere karşı yürütülen acımasız savaşta yerlerini aldılar.

İhvanu'l-Muslimin, Hamas, Cemaati İslami, Milli Görüş veya Sünni Hizbullah, bu cemaatlere bağlı olanlar ilkin şeriatçı ve cihatçı insanlardı. Şimdi çok azı müstesna hepsini Siyasal İslam yuttu. Çok uzak değil, bundan sadece iki sene önce AKP ve Erdoğan'ı inkâr etmekle beraber şeriatı getirecek diye veya iki zararın daha hafifidir diyerek oy verenlerin ekseri şimdi AKP modeli şeriatçı olmuşlar. Dileyen Allah'a kulluk etsin, dileyen tanrıya kulluk etsin, dileyen de nefsine ve şeytana kulluk etsin. Bu kişilerde sadece mücadele ruhunu kırmadılar bilakis muhalif taraftan kendi taraflarına çektiler ve bize karşı muhalif yaptılar.

Böyle olmayanlar, henüz AKP'nin şeriatçıları olmamış olanlar da yardım çalışmalarını veya davet çalışmalarını veya kendilerini idarenin zulmünden koruyabilmek için mücahidlerden uzak olmayı tercih ediyorlar. Mücadelenin zorunlu olarak var edeceği meşakkati kerih görüyorlar. Bunun için bunlar da evrensel cihad hareketine destekçi olmaktan çok karşıt oluyorlar.

Yani Siyasal İslam hamlesiyle düşman kendi saflarımızın içinde bizimle savaşıyor oldu. Bir taraftan eskiden aynı yolu yürüdüğümüz insanları kendi tarafına çekerek ya bize karşı fiilen tecnit ettiler veya köşesine çekilmiş, düşmana karşı ataleti tercih eden suskun destekçiler ettiler. Diğer taraftan da bunları tekfir ederek tepki verenleri de yine bize karşı örgütlediler. Böylece evvelinde tek saf olan bizleri üç ve fazla saflara böldüler. Gerçekten Siyasal İslam ile büyük hedeflerinden birine ulaşmış oldular.

Bu bağlamda diğer bir etkisi ise Küreselcilerin kendi emellerini Erdoğan'ın şeriatçılarıyla gerçekleştiriyor olmalarıdır ve Müslüman halkın ise maalesef bu müfsitlere karşı hiçbir tepkisi olmamasıdır. Burada da Siyasal İslam başarılı olmuştur. Her vatandaşın hakkı olduğu gibi Müslüman vatandaşın da demokratik ifade özgürlüğü dâhilinde sosyal medya hesapları üzerinden veya başka barışçıl vasıtalarla tepkisini ortaya koyma hakkı vardır elbette.

Müslüman vatandaş da bu hakkını kullanarak özellikle sosyal medya üzerinden haddini aşmadan tepkisini ortaya koyuyor. Böylece Allah *(celle ve ala)*'nın insan fıtratına yerleştirmiş olduğu zulme ve fesada karşı duyarlılığını hakikatte faydası az ve etkisiz tepkilere yönlendiriyorlar. Bu paylaşımların veya pankartların bugüne kadar bir kâfiri, bir müfsidi öldürdüğünü görmedik. Hâlbuki Allah *(celle ve ala)* İslam fıtratında yerleşik olan o doğal tepkinin Kuran ve Sünnet'te emredilmiş olan savaş iradesine dönüşmesini istiyor. İşte fıtri tepkinin savaş iradesine dönüşmemesini sağlayan irca akidesinden sonra en büyük sebep Siyasal İslam'ın Müslümanların kalbine yerleştirdiği pasifimizdir. Tepkini barışçıl vesilelerle ortaya koy. Ne kadar barışçılsan o kadar medenisin. Lakin kendileri seni boyun eğdirmek için şiddete ve savaşa başvurabilirler. Bu da onların medeniyetidir.

Küçük bir azınlık müstesna Müslüman halkları böylece batıla karşı etkili mücadele sahasından uzaklaştırdılar. Halkın geriye kalanları ise içi boşaltılmış, fikirsiz, gündemini medya, artistler ve diziler oluşturan hakiki ve sanal hayat arasındaki farkı artık ayıramayan kütük vatandaşlar. Dilediğin gibi kullan.

Bir de sabah, akşam Yeni Dünya Düzeninden bahseden, insanları 4. Sanayi Devrimine karşı uyaran, Küreselcilerin Çin üzerinden dünya küresine karşı iktisat hamlesinden bahseden ve sonra da Yavuz Sultan Selim köprüsünden ötürü övünenler veya Sudan'dan Sevakin adasının alınmış olduğundan ötürü milliyetçilik damarları kabaran *"münevverler"* var. Küreselcilerin bütün ahlaki değerleri yıkmak istediklerini ikaz edenler ama AKP'nin erkeği ikinci sınıf insan yaptığını, aile müessesini esastan ifsad ettiğini, eş(it)cinselliği ilkokullara sokup küçük yaştan Türkiyeli çocukları Cinsiyet Teorisine uygun bozduğunu görmezlikten gelen bilakis her şeye rağmen Erdoğan'ın şakşakçılığına devam eden münevver kütükler var.

Evet! Maalesef! Günümüzde İslam halklarının çoğunluğu Küreselcilerin ve umumen kâfirlerin cubelerinde birer ok olmuşlar. Kullanılmaktan kendisini kurtarabilmiş olanlar sadece sahih akide üzere sebat etmiş, Siyasal İslam'ı inkâr etmiş ve Kuran ve Sünnet'in emrettiği ve beyan ettiği ve bu ümmetin selefinin ortaya koyduğu silahlı mücadelede gücü yettiği kadar sebat etmiş olan erkek ve kadın Müslümanlardır.

Beş: Müslümanlar üzerinde etkin bir kontrol mekanizmasını oluşturdu

İnsan aklen idrak ettiğinden, başka bir tabirle gördüğünden korkmaz. Zira ona hâkim olabilir veya en azından hâkim olabileceğini düşünür. Ama göremediği, anlayamadığı ve aklen tanımlayamadığından korkar. Çünkü ona hâkim

değildir.

Dolayısıyla savaş halinde olan tarafların en önemli hedeflerinden birisi düşman olan veya kendine zarar verebilecek olan tarafları bilmektir. Zira bu şekilde birincisi kendini muhtemel zarardan koruyabilir ve ikincisi düşman tarafı etkileyebilir ve hatta belki hâkim olabilir ve yönetebilir.

Hilafetin 1924 de yıkılmasından sonra kâfir efendilerine ve onların murted uşaklarına karşı İslam mücadelesi galibiyetle gizli yürütülmüştür. Bu şekilde gizli teşkilatlanan cihatçı, kıyamcı İslam cemaatleri kâfir idare için daima bir sıkıntı olmuştur.

Türkiye'de Siyasal İslam'ın 2002 de hükümet olmasıyla bu sıkıntıyı çok büyük bir oranda bitirmiştir. Çünkü Siyasal İslam Müslümanlara siyasi eşitlik ve açıktan faaliyet imkânı sağladı. Ama bunun için mevcut siyasi sistemin bir parçası olarak çalışmayı veya en azından mevcut kanunlara uygun örgütlenerek çalışmayı şart koştu. Yani başka bir tabirle kıyamcı İslam cemaatlerine resmileşmelerini şart koştu. Resmileştikleri takdirde cemaatsel faaliyetlerine din ve ifade özgürlüğü dâhilinde müdahale etmeyeceğini vaad etti.

Bundan istifade etmek isteyen cemaatler art arda dernekleştiler. Eskiden falan, falan cemaatten bahsedilirken artık falan, falan-der'ler kıyamcı camiaya hâkim oldu. Böylece dernekleşen her bir cemaat kendisini ifşa etti. Hem cemaat efradını ve hem de cemaat faaliyetlerini sistem için görünür hale getirdi. Hatta dernek konumunu koruyabilmesi için faaliyetlerini dernekler kanununa göre rapor etme mecburiyetinde kaldı. Artık açığa çıkmış olan cemaat bizzat kendisi kanunlara muhalif faaliyetlerde bulunmamak için özen göstermeye başladı. Dernek çatısı altında korunan mescit(ler)i, medrese(ler)i, iş yer(ler)ini tehlikeye atmamak için cemaat artık kendi polisi oldu. Kanunlara muhalif işlere girmiyor, kanunlara muhalif iş yapan Müslümanlarla irtibatını kesiyor, kendi arasında eski kafada ısrar edenleri dışlıyor, ihraç ediyor ve bunlarla görüşenleri de ihraç ediyor oldular.

Bununla beraber asıl büyük zarar geldi: Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Böylece dernekleşen kıyamcı cemaatlerin ekseri maalesef İslam şeriatını hâkim kılma davasını terk ettiler ve kendilerini ve kendi çalışmalarını koruma davalarına küçüldüler. Kendilerinin de gerçekçi olmadığını bildikleri hayali çalışmalara kaçtılar ve Allah *(azze ve celle)*'nin emrettiği ve yeryüzünü fitneden, zulümden ve fesattan temizlemek için tek etkili olan amelden uzaklaştılar. Uzaklaşmalarını şeri bir zemine yerleştirebilmek için de hazırda kaim olan cihadı ve mücahidleri kötülediler. Bu uzaklaşmalarını daha da

derinleştirdi ve zamanın ilerlemesiyle eski düşmanlar yeni dostlar ve eski dostlar yeni düşmanlar oldu.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen hala mücadele devam ediyor. Ve devam edecektir. İslam âleminin her yerinde İslam mücadelesine feda olan erkek ve kadınlar var. Her biri gücü yettiği kadar davayı ileriye taşımak için mücadele ediyor. Kimisi canıyla, kimisi malıyla, kimisi diliyle, kimisi fikriyle ve kimisi de duasıyla. İnanıyorum ki her biri bulunduğu yerde mümkün olduğu kadar Allah *(azze ve celle)*'nin dini için çaba sarf ediyor. Allah *(Subhanehu ve Teâlâ)* kardeşlerimin amellerini kabul buyursun. Ayaklarımızı sabit kılsın. Vallahi yarın yakındır. Ve yarın bizimdir.

---

1 - El-Ahkâmu's-Sultaniyye, sayfa 29. *(Daru'l-Kutubi'l-Arabi, ikinci baskı h.1415)*

2 - Muğni'l-Muhtaç, cüz 4, sayfa 229. *(Daru'l-Fikr baskısı)*

3 - Bedeiu'Silk fi Tabaii'l-Mulk, cüz 1, sayfa 71. *(Vizaratu'l-İlam, İrak, birinci baskı)*

4 - El-İslamu ve Usulu'l-Hukm, 137. Daru'l-Kutubi'l-Mısri baskısı, h.1433

5 - Nutuk, 474. Türk Tarih Kurumu baskısı m.1984

6 - Atatürk'ün İzmit Basın Toplantısı, 45,46. Burçak Yayınevi baskısı m.1969

7 - Nutuk, 473. Türk Tarih Kurumu baskısı m.1984

8 - Atatürk'ün İzmit Basın Toplantısı, 48,49. Burçak Yayınevi baskısı m.1969

9 - El-İslamu ve Usulu'l-Hukm, 22.